

som nu efter den faldne Højesteretsdom vil være nødvendig, om man i det hele taget vil have Sigbrænding indført her i Landet. Naar jeg saaledes skal svare i samme Øjeblik, som der bliver spurgt, kan jeg kun sige, at det forekommer mig, at saa længe Folkekirkens egentlige kirkelige Autoriteter, altsaa Biskopperne og Præstestabet, holde paa, at de ikke ville deltage i kirkelige religiøse Cereemonier ved Sigbrændning, ser jeg ikke, hvorledes det vil være muligt at indføre Sigbrænding, i alt Fald for Folkekirkens Medlemmer. Det samme maatte konsekvent siges overfor de anerkendte Trossamfund, som stille sig paa samme Maade, saa der vil egentlig talt kun blive forholdsvis saa tilbage, for hvem Sigbrænding kunde blive tilladt, og for hvem den kunde saa nogen Betydning. Jeg skal derfor henstille, om der er nogen Grund til for saa faa Menneskers Skyld at indføre denne nye Maade at blive af med de døde Legemer paa. Jeg nærer nogen Tvivl derom. Det hele store hygiejniske Spørgsmaal vil jo slet ikke kunne komme for under et saadant Lovforslags Behandling. Det kunde kun komme for, hvis man vilde gaa saa vidt — men det vil vist være mange, mange Tider, og hyerften vi eller vore Efterkommere i mange Led ville opleve det — at det kom dertil, at Sigbrænding blev almindelig befalet. Kun saa vilde den saa nogen virkelig Indflydelse i hygiejnisk Henseende. En Tilladelse i saa indskrænket Maalestot, som jeg ikke ser rettere end at den maatte gives her til Lands efter de Forhold, som eksistere her, vilde absolut ingen Betydning have i saa Henseende og kun være en Tilfredsstillelse for enkelte Menneskers sære Passioner.

Bingel: Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord om dette Lovforslag, uagtet jeg ikke har haft Lejlighed til at sætte mig grundig ind i de Forhold, som det berører. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa de juridiske Ejendomsforhold for Folkekirken o. s. v., men jeg vil dog gerne lægge et Par Ord ind for Grundtanken i dette Forslag. Hvad der navnlig har kaldt mig frem, er, at den højtærede Minister spurgte, hvad der skulde bevæge Folkekirkens Præster til at give denne Tilladelse for disse Kirkegaarde, som — lad os kun sige det — juridisk med fuld Ret tilhøre Folkekirken. Han nævnedes Ordet, og jeg vil tillade mig at gentage det, Ordet var: Gæstfrihed. Han nævnedes dette Ord i en underlig Forbindelse, han sagde, at der vistnes Gæstfrihed mod dem, der hørte til andre Trossamfund, og mod dem, der ikke hørte til noget andet Trossamfund, idet

man tillod, at de bleve begravede paa Kirkegaardene. Men naar Forholdet er dette, at de ikke kunne blive begravede noget andet Sted, ja end ikke, saa vidt jeg veed, kunne blive begravede i Kalkerkulen, om de fordre det, er det en egen Art af Gæstfrihed, der vises her. Der er noget ganske særlig ejendommeligt ved den, og jeg vilde ønske, at der maatte vises en Gæstfrihed, som virkelig fortjente dette Navn; jeg synes, der var en Mulighed for at imødekomme den store Trang, som findes blandt mangfoldige Mennesker, og som har fremkaldt dette Lovforslag, ligeegyldig nu, om det saa er klogt eller praktisk affattet eller ikke, det Spørgsmaal lader jeg ganske ligge. Forholdet er jo nemlig dette, som ogsaa den ærede Forslagsstiller udtalte, at der er en overordentlig stor Mængde Mennesker, som ikke have meldt sig ud af Folkekirken af mange forskellige Grunde, blandt andre maaste af den, at de ikke ville gøre store Ophøvelser eller vækstore Opsigt, og naar der ikke lægges dem store Hindringer i Vejen, heller ikke vilde gaa til noget som helst Skridt af mere ostentativ Natur. Men da dette jo utvivlsomt er Tilfældet, da Folkekirken blot af Navn omfatter næsten hele vort Folk, men uendelig mange, kan jeg gerne sige, ere, om end ikke udtraadte, saa dog i en saadan Stilling til Folkekirken, at de blot ikke have overlippet den sidste Traad, som forbinder dem med den, fordi de ikke ville gøre et Skridt af den Art, som jeg nævnedes, uden tvingende Grunde, da den hele Omgivelse er en saadan, den hele Tankegang er en saadan, og hele den aandelige Atmosfære, i hvilken vi leve, har en saadan Bestaaenhed, synes det mig netop, at der var Anledning for Folkekirken til at vise netop det, som den højtærede Minister kaldte Gæstfrihed. I saa Henseende vil jeg gerne tillade mig at drage et lille Eksempel frem fra et fjærrt Land, men, som jeg synes, alligevel passer ganske godt. Det er jo Skif og Brug, naar man taler om en eller anden Forandring af Lovene, at man beraaber sig paa fremmede Landes eller fremmede Folks Eksempel. Man vælger i Reglen de mest fremstredne europæiske Nationer, men jeg vil tillade mig at fremdrage et Eksempel, som jeg har truffet paa en Gang for nogle Aar siden, da jeg læste en Rejsebeskrivelse fra Indien. Der er som bekendt paa Ceylon et Bjærg, som hedder Adamsbjerget; det er ogsaa meget bekendt, at der paa Toppen af dette Bjærg er en Jorddybning, som har stor Betydning med en menneskelig Fod. Denne Jorddybning har fra ældgamle Tider tildraget sig Menneskenes Opmærksomhed, og den